

KAPADOKYA SANAT VE TARİH MÜZESİ ÜZERİNE BİR SÖYLEŞİ

Prof. Dr. Semih Aktekin

Neuşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi Rektörü

Neuşehir'in Ürgüp ilçesine bağlı Mustafapaşa (Sinassos) beldesinde, Türkiye'nin ve dünyanın ilk "Kitre Bebek Müzesi" olma özelliğini taşıyan ve 2005'ten beri T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığına bağlı özel müze statüsünde faaliyet gösteren Kapadokya Sanat ve Tarih Müzesi, tarihi bir konakta ziyaretçilerini geleneksel sanatla buluşturuyor. Müzenin kurucusu Sibel Radiye Gül ile müzenin hikâyesi ve Anadolu'nun somut olmayan kültürel mirasındaki kadim öyküleri anlatan kitre bebekler üzerine bir söyleşide bir araya geldik.

Ürgüp'ün Mustafapaşa beldesindeki Kapadokya Sanat ve Tarih Müzesi'ndeyiz. Daha yaygın ismiyle Kitre Bebek Müzesi. Bu müzeyi çeşitli defalar ziyaret ettik, birçok özelliğini biliyoruz. Uluslararası alanda da çok ta tanınan bir müze. Uluslararası çok ziyaretçisi var. Müzenin kurucusu Sibel Radiye Gül, Kültür ve Turizm Bakanlığı Geleneksel Kitre Bebek Sanatçısı ve bu yönüyle UNESCO 'Somut Olmayan Kültürel Miras Taşıyıcısı'. Müzenin kuruluş fikri ve hikâyesini burada sergilenen eserlerin önemli bir bölümünün de yaratıcısı olan Sibel Hanım'dan dinlemek istiyoruz. Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ediyoruz. Öncelikle, sizi tanımak istiyoruz. Bu bebekleri üretmeye ne zaman ve nasıl başladınız?

Teşekkür ederim. Mekânımıza hoş geldiniz. Kapadokya Sanat ve Tarih Müzesi olarak sizi ağırlamaktan gurur ve mutluluk duyuyoruz. Etkinlik ve çalışmalarımızda, düzenlediğimiz festivallerde her zaman yanımızda olduğunuz için ayrıca üniversitemize ve size çok teşekkür ediyoruz. Böylece kendimizi bölgede gerçekten çok güçlü hissediyoruz. Ben, Sibel Radiye Gül. Kayseri'de doğdum. İki çocuk annesiyim. Şu anda beni sizinle buluşturan, yaptığım bebeklerdir değerli hocam. Bu bebekler, tamamen Türkiye'ye özgü ve Anadolu'muzda kitre bebek adını verdiğimiz çok önemli bir geleneksel sanatı temsil ediyor.

Anadolu'nun bu kadim sanatını 1980'den beri profesyonel olarak yapıyorum. Çocukluğumda oyuncak bebeklerle ilk kez annemin yaptığı bez bebekler sayesinde tanıştım. İlk ilham kaynağım bizlere ve bütün komşu çocuklarına bez bebekler hediye eden annemdir. İlerleyen yıllarda çocuklarıma da bez bebekler ve başka oyuncaklar yapmaya devam ettim.

Nasreddin Hoca hikâyelerini çok severim. O'nun hikâyelerindeki kahramanlara isimler vererek, tıpkı annemin yaptığı gibi, oyuncaklar yaptım. Ancak, yaptığım bebeklerin yüzlerine istediğim şekli ve ifadeyi veremiyordum. Bir gün, tesadüfen Kız Meslek Lisesi'nden eğitimci bir aile dostumuz, kitre bebek diye eski bir sanat olduğundan bahsetti. Kitre bebekle böyle tanıştım. Kendi okulunda talep olmadığı için ders açmadıklarını söyledi. "İlgi göstermiyorlar ve kimse yapmak istemiyor. Ticareti olmadığı, yapımı çok zor olduğu için..." dedi. Ben ilgilendiğimi söyleyince, "On kişi dilekçe verirsiniz kursu açabiliriz." dedi. Ben de arkadaşlarımdan rica ettim.

Kitre Bebek Sanatçısı ve Kapadokya Sanat Tarih Müzesi Kurucusu Sibel Radiye Gül ile
NEVÜ Rektörü Prof. Dr. Semih Aktekin

On arkadaş dilekçe verdik, bölüm açıldı ve kursa başladık. Ama sonra arkadaşlarımızın çoğu devam etmediler. Orada iki yıl kitre bebek çalıştım. Sergilere kitre bebeklerimle katıldım. Zamanla, ilginç şeyler çalışmaya ve çok keyif almaya başladım. Artık rahatlıkla yüz ifadelerini verebiliyordum. Kitre bebeklerin çok sevdiğim bir yönü, atık malzemeleri dönüştürmeye teşvik etmesi. Her şey değerlendirilebilir. Müzemizde gördüğünüz kitre bebek ve aksesuarlarını yeniden değerlendirdiğim malzemelerle yapıyorum. Benim için bir oya parçası ya da renkleri solmuş, yırtılmış bir nakış işleme çok kıymetli. Kitre bebeklerde kullandığım bu malzemeler insanlar üzerinde kalıcı etki yaratıyor. Bu nedenle kitre bebekler beni hem halkımızla hem de dünyayla buluşturdu.

Sibel Radiye GÜL

Osmanlı Sultanlarını Temsil Eden Kitre Bebekler

“Bir bez bebeğin ilhamıyla başlayan yolculuk, Anadolu’nun kadim kitre bebek geleneğini dünyayla buluşturan bir sanata dönüştü.”

Üretim tekniği bakımından bez bebekle geleneksel kitre bebeğin farkı nedir?

Kitre bebek çalışmak için bir insanın fiziksel yapısını tasarlamamız gerekiyor. Beden, kol, baş, eller ve parmaklara özen göstermeniz gerekiyor. Her kitre bebek bir hikâyeyi temsil ediyor, oyuncak değil. Bez bebekler ise oyuncak. Oyuncak olduğu için kafasını ya da gözlerini daha büyük yapabilirsiniz, ellerini istediğiniz şekilde biçimlendirebilirsiniz. Kitre bebekte ise daha çok hikâyenizin izin verdiği kadar yorum yapabilirsiniz, daha çok

itina, araştırma ve sabır gerektiriyor. Kitre bebek, bir tarihî değeri, kimliği ve dönemi aktarıyor. Örneğin, kitre bebeklerini çalıştığım Dede Korkut ve Yunus Emre figürlerinin üzerinde çok eski ve hikâyesi olan kumaşlar kullandım. Yunus Emre’nin heybesini babaannemin dokuduğu kilimin parçalarından yaptım. Her kitre bebek tasarımı bir kültürel miras aktarımı aracı olarak düşünüyor ve hazırlıyorum.

Tabii siz bu bebekleri özellikle tematik sergiler için hazırlıyorsunuz. Bunu yapmak için de anladığım kadarıyla önce geniş bir okuma ve araştırma seriüveniniz var ve tarihsel süreci okuyorsunuz. Konu seçimine nasıl karar veriyorsunuz?

Bir konuyu çalışacağım zaman, kaynakları araştırıyorum. Bazen geçmişte yaşamış bir karakteri canlandıracaksam o karakterle ilgili sadece resmini incelemem yetmiyor, hikâyesini de okumam gerekiyor. Farklı araştırmacıların bakış açılarını okuyorum. Araştırma ve keşfetme süreci, kitre bebek çalışırken beni en çok zenginleştiren, en çok keyif aldığım yönü. Bir karakteri çalışırken onu öğrenmek için okumam gerekiyor. Bunu da teşvik eden şey, açtığım sergilere ya da Müze'ye gelen ziyaretçiler, gençler ve çocukların soruları ve yönlendirmeleri. Bunlar beni daha çok araştırma yapmaya teşvik ediyor.

Bugüne kadar hangi konularda sergiler açtınız?

İlk olarak 'Ergenekon'dan Günümüze Anadolu' adıyla Ankara'da, Türk Dünyası Kurultayı'nda bir sergi açtım. Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, farklı ülkelerin katıldığı kurultayda serginin açılışını yapmıştı. Kitre bebek çalışmalarına yeni başladığım dönemdi. Orada, tüm dünyadan ve Türkiye'den çok etkilendiğim önemli bilim insanlarıyla tanıştım. Benim için önemli ve öğretici bir sergiydi. Bir karakterin insanların hafızasında kalıcı olması için, görselliğin ne kadar önemli olduğunu gördüm. Kitre bebeklerin tarihi, hikâyeleri ve somut olmayan kültürel mirasın aktarımındaki gücünü fark ettim. Ardından Cumhuriyetimizin 100. Yılı, Osmanlı'nın 700. Yılı, UNESCO Nasreddin Hoca Yılı gibi temalarla yeni sergiler devam etti. 1996'da UNESCO Nasreddin Hoca Yılı'nda, Gazi Üniversitesi ile birlikte çeşitli illerde ve çok etkilendiğim Şanlıurfa'da sergiler açtık.

Çeşitli sergiler açtınız, sergilere katıldınız, eserler birikti ve ardından müzeyi hayata geçirdiniz. Sizden bir de müzenin hikâyesini dinlemek isteriz. Müze fikri nasıl doğdu? Bu mekânı nasıl buldunuz? Biraz da müzenin hikâyesini anlatır mısınız?

Ankara'da sergi açmıştım. Birkaç hanım sergiyi geziyordu ve Âşık Veysel'in önünden geçerken birisi: "Adam ut çalıyor." dedi. Benzetemediğimi düşünerek çok üzüldüm. Bir süre sonra bir erkek çocuğu bir hanımefendiyle geldi. Tam Âşık Veysel'in önünden geçerken, "Anneanne adam

saz çalıyor." dedi. O kadar sevindim ki... Yanına gidip çocuğu kucakladım, sohbet ettik. O'na Âşık Veysel'i anlattım. Çocuk, sazı biliyordu. Çocuk dedi ki: "Anneanne okulda öğretmenime söyleyeceğim, o da gelsin, görsün sergiyi, çok güzel, arkadaşlarım da görsünler." Ertesi gün, çocuk öğretmeniyle geldi. Ankara'daki okullarında sergi açmak için davet ettiler. O çocuk sayesinde okulda sergi açtım. Şunu fark ettim: Bu tür eğitimlere küçük yaşlarda başlamak lazım. Yetişkin biri, Âşık Veysel'i bilmeyebilir. Ancak, sazı da bilmiyorsa, Âşık Veysel'i de sazı da öğretememiştir demektir. Ama diğer taraftan, o dokuz yaşındaki çocuk sazı biliyorsa O'na Âşık Veysel'i de öğretmek gerekir. Zihnindeki 'daha geniş kitlelere nasıl ulaşabiliriz?' düşüncesi o günlerde başladı. O çocuk şimdi Almanya'da bir kukla sanatçısı ve kendisiyle irtibat halindeyim.

Londra Yunus Emre Enstitüsü Kültür Merkezi'nde Açılan, "Kitre Bebeklerle Türk - İngiliz Diplomatik İlişkileri Tarihi Hikayeler Sergisi" Açılışı - Kitre Bebek Sanatçısı ve Kapadokya Sanat Tarih Müzesi Kurucusu Sibel Radiye Gül, Kitre Bebek Müzesi Kültür ve Sanat Projeler Yöneticisi Selda Paydak, Sergi/Müze Kuratörü Serkan Paydak, YEE Londra Müdürü Dr. Mehmet Karakuş ile Turkish British Yaratıcı ve Kültürel Endüstriler Merkezi Yöneticisi Ayla Torun

Neden Mustafapaşa'ya karar verdik? Zaten çok sevdiğimiz bir yeri Kapadokya. Kapadokya, sanata, kültüre, tarihe gönül vermiş insanların gelmesi gereken çok özel bir bölge. Yurt içinden ve dışından ziyaretçiler buraya gelirken sanata, tarihe ve kültüre geliyorlar. Mustafapaşa'ya ilk kez bir kültürel festivalde kitre bebek sergisi açarak geldim.

Kitre bebeklerimle bir müze açmayı istiyordum. Mustafapaşa sakin, zengin bir tarihi olan, muhteşem konakları ve mimarisi ile sıra dışı bir yeri. Sergiden sonra, müzeyi burada kurmaya karar verip yer arayışına girdim.

Kapadokya Kitre Bebek Müzesi Sergi Salonu

Burayı kaç yılında aldınız ve kaç yılda tamamlayarak açtınız? Maddi olarak herhangi bir resmi veya özel sponsor, buraya katkıda bulunan bir kurum oldu mu yoksa tamamen sizin şahsi çabalarınızın eseri mi? Zorluklarla karşılaştınız mı?

Bu bina 1861'de yapılmış, 7 katlı, 18 odalı, 1. derece koruma altında tarihî bir konak. 2001'de harabe hâlinde satın aldık. Temizlerken 180 traktör hafriyat çıkarıldı. Binamız mimari özellikleriyle, taş ve ahşap işlemeleriyle Mustafapaşa'nın kendine özgü geleneksel mimarisini yansıtıyor. Üst kattaki rengarenk çiçeklerle süslü duvar resimleri ilk görüşte beni çok etkiledi. Tamamen kendi çabalarımızla müzeyi kurduk. Yapının restorasyonu ekonomik nedenlerle 5 yılda tamamlandı. Bu süreçte biz de çok itina gösterdik. Çünkü 1861'lerde yapılmış tarihî bir bina. Küçük bir taşını bile farklı yere koymak istemedik. Zaten koruma altında olduğu için özgün dokusuna ve mimari özelliklerine sadık kalınarak restore edildi. Şimdi konağa girdiğinizde, 180 yıl öncesinin

havasını soluyabiliyorsunuz. Ziyaretçilerimiz üst kattaki kemerli odanın ahşap zemininde yürürken, 180 yıllık bir geçmişin gıcırtilarını duyuyorlar.

Rektör AKTEKİN'den Müze Ziyareti

Müze Sergi Nişleri

Bu süreçte zorluklar kadar tabii çok ilginç ve bir o kadar da güzel şeyler yaşadım. Önceleri, komşularıma, “Burayı müze yapacağım.” dediğimde, herkes “Bebeklerle ne anlatacaksınız, bebeklerle müze olur mu?” diye soruyordu. Tabii o dönemde her taraf inşaat ve yıkıntı hâlindeydi. Böyle bir mekânda müzenin neye benzeyebileceğini tasavvur edemiyorlardı. Açıkçası, benden çok onlar merak ediyordu: “Bu kadar emek veriyor, bu kadar zaman harcanıyor. Sonunda ne olacak acaba?” diye.

Çok şükür yaşadığımız tüm sıkıntılara rağmen başardık. Bölgenin ilk özel müzesini açtık. Aynı zamanda, geleneksel kitre bebek alanında, dünyada ve Türkiye’de de ilk müze...Konu komşum, adımı ‘Bebek Müzesi’ ile eşdeğer hatırlıyor. “Nereye gidiyorsun?” diye birbirlerine sorarken, “Bebek

Müzesi’ne gidiyorum.”, “Bebek Müzesi ablaya gidiyorum.” diyorlar. Artık komşularım, ufacık bir oya ya da dantel parçasını atmadan önce bana getirip “Sibel Hanım, bu eski oya parçası senin işine yarar mı?” diyorlar. Eski kumaş parçalarını, oyaları, dantelleri ‘işe yaramaz’ diye atmıyorlar. Bir ceketten sökülmüş iki düğmenin, boncuk işlemenin, kitre bebek kıyafetlerinde nasıl kullanıldığını görünce atmaktan vazgeçiyorlar. Bir yandan da kültürel miras konusunda bir bilinçlenme ve farkındalık yaşıyorlar. Bu farkındalık, müze ziyaretçilerinde de çok sık karşımıza çıkıyor. Müzede benzerini gördüklerinde, geçmişlerinden, ailelerinden hatırladıkları, kullandıkları, bir dolapta ya da sandıkta unuttukları eşyaları tekrar arayıp bulma, onlara hak ettikleri yeri verme duygusuyla doluyorlar. Kimi ziyaretçilerimiz, bebeklerde değerlendireyim diye kargoyla eski oyalar, kumaşlar gönderiyor ya da bizzat getiriyor. Kimileri kendisi için anlam taşıyan bir bebeği getirip hediye ediyor. Uluslararası ziyaretçilerimizde de benzer durumlarla karşılaşyoruz. Dünyanın farklı ülkelerinden gelen ziyaretçiler müzeyi gezdikten sonra yerel kültürlerini temsil eden kostümlü bebekler hediye ediyorlar müzemize. Kargoyla gönderen de var, bölgeye gelen bir arkadaşına verip “Bunu Mustafapaşa’daki bebek müzesine götür.” diyen de... En son Güney Afrikalı bir ziyaretçimiz, bölgeye gelen arkadaşlarına bir kutu Güney Afrika bebeği verip bize yollamış.

“180 yıllık bir konağın nefesini korumaya çalıştık.”

Müze Sergi Vitrinleri

Bir gün sevdiğim bir komşum gelerek “Elimde ahşap büyük bir tepsi var ve onu müzeye hediye etmek istiyorum.” dedi. Meydan sinisiymiş adı. Kalabalık ailelerin, eş, dost, akraba ve misafirlerin düğünlerde oturup yemek yedikleri sofraymış. Şu anda müzemizde o komşumuzun adıyla sergiliyoruz. Bir köyde müze açmanın zorlukları olduğu kadar çok güzel yanlarını da yaşadım. Akşama kadar konak restorasyonunda çalışan

bir usta, akşam giderken dedi ki “Sibel Abla, annem bugün tandır yaktı, seni davet ediyoruz.” Ben de köy çocuğu olduğum için biliyorum köy hayatını ve ilişkilerini, birbirlerine kapıları hep açıktır. Kocaman bir sofra açmışlar, hep beraber oturuyorsunuz, hep beraber yemek yiyorsunuz. Güzel anılar biriktirdim burada. Geldiğimden beri benim de evimin kapısı bütün köye açık.

Müze Sergi Salonu ve Vitrinleri

Peki, burayı yaparken bir yeri veya müzeyi örnek aldığımız oldu mu? Yoksa kendi fikriniz mi?

Bu müzenin bir örneği yok. Dünyanın farklı yerlerinde oyuncak ve bebek müzelerini gezdim. Benzer bir örnek karşımıza çıkmadı. Zaten kitre bebek sanatı sadece Türkiye'ye özgü. Şu anda oğlum ve kızımın birlikte, her zaman yanımızda olan Valiliğimiz, üniversitelerimiz; Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi (NEVÜ), Kapadokya Üniversitesi, Kaymakamlığımız, Kültür ve Turizm Bakanlığı ve İl Kültür ve Turizm Müdürlüğümüz ile büyük bir aileyiz.

“Kitre bebeklerle Anadolu'nun hikâyesini dünyaya taşıyoruz.”

Bildiğim kadarıyla müze faaliyetleri dışında farklı temalarda açtığınız sergiler için de eserler üretmeye devam ediyorsunuz. Yakın dönemde katıldığınız ve katılacağınız sergi planı var mı?

Eserleriniz dışında müzenizde sergilenen başka eserler de var mı?

Şimdi Ege Bölgesi hikâyelerini çalışıyorum. Önümüzdeki aylarda açmayı düşündüğüm bir sergi bu. En son tematik sergimi, 8 Mart Kadınlar Günü'nde Ankara'da Türk Japon Vakfı'nda 'Antik Çağlardan Günümüze Öncü Kadınlar' adı altında

Ankara'da açtım. Müzemizde ayrıca, farklı dünya ülkelerinin geleneksel bebeklerine ayırdığımız bir bölüm de var. Hem müze koleksiyonu bebekler hem de müzeye bağışlanan bebekler sergileniyor. Etnografik eserlere ayırdığımız ayrı bir bölüm de var.

Anladığımız kadarıyla müzenizin uluslararası tanınırlığı oldukça iyi. Yurt dışında sergi açtınız mı?

Müzemiz, dünyanın çok farklı ülkelerinden ziyaretçileri ağırlıyor. Japonya, Avustralya, Yeni Zelanda, Belçika, İsviçre, Portekiz, İsveç, Fransa, Almanya, Hollanda, İtalya, İspanya, Çin, Kore, Hindistan, Tataristan, Kırgızistan, Kazakistan, Azerbaycan, Rusya, Güney Afrika, ABD, Panama, Guatemala, Venezuela, Arjantin, Kamboçya, İngiltere ve daha pek çok ülkeden ziyaretçimiz oldu. Yurt dışında, 2024 yılında, ‘Kitre Bebeklerle Türk-İngiliz İlişkilerine Bakış’ temalı bir sergiyi Londra’da açtık. Daha önceki yıllarda, Kazakistan’da bir festivale davet edilerek kitre bebek sergisi açtım. Ayrıca, festival kapsamındaki atölyelerde, Kazak

gençlere ve öğrencilere kitre bebek yapımını öğrettim. Geleneksel Anadolu kitre bebeklerini, evrensel hikâyelerle buluşturmaya çalışıyorum ve bunu kitre bebek müzesi olarak ilk kez yaptığım için mutluyum. Türkiye’deki uluslararası kuruluşlarla ve elçiliklerle de iş birlikleri yapmaya devam ediyoruz. Müze olarak Uluslararası Müzeler Konseyi’ne (ICOM) üyeyiz. Zaman zaman, uluslararası üniversitelerden aldığımız davetle, onların çevrimiçi derslerine katılarak müzemizi anlatıyoruz. Müzemizi ‘örnek müze deneyimi’ olarak ele alan oturumlara katılarak, dünyanın her tarafından öğrencilerle buluşuyoruz.

Böyle bir müzeyi işletmenin, sürdürmenin ne gibi zorlukları var? Resmî kurum ve üniversitelerden, bakanlıktan ne tür beklentileriniz var? Bu müze elbette çok güzel ama sürdürülebilir olması önemli. Ulusal, uluslararası düzeyde daha çok kitleye ulaştırmak gerekir. Örneğin, üniversite nasıl katkıda bulunabilir? Ya da sizin önerileriniz var mı?

Daha geniş kitlelere ulaşmak için daha geniş imkânlarla sahip olmamız gerekiyor. Müzeyi ve bu geleneksel sanatın tarihini uluslararası platformlarda tanıtmak istiyorum. Anadolu coğrafyasında geçmişten günümüze kadar gelen tarihî kitre bebekler aracılığı ile dünyaya tanıtmak istiyorum. Ben bu müzeyi kurup bu hâle getirebildim. Devletimizden, yetkililerimizden istediğim, tanıtım açısından bir destek. Bu muhteşem coğrafyada somut olmayan kültürel mirasın bir parçası olan bu geleneği dünyaya tanıtmalıyız.

“Bu geleneği dünyaya anlatacak güce sahibiz; tek ihtiyacımız daha fazla tanıtım desteği.”

Hacı Bektaş Veli ve Cem Temsiline Ait Kitre Bebekler

Bildiğim kadarıyla bu birikiminizi genç nesillere aktarmak için kitre bebek atölye çalışmalarınız oluyor?

Bu sanatı yaşatmak ve aktarmak için kitre bebek atölyeleri düzenliyoruz. Şu anda bölgede iki ayrı atölye grubuyla çalışmalara devam ediyoruz. Üç yıldır katıldığımız Kültür Yolu Festivali'nin de etkisi oldu. Bu etkinliğe emeği geçenlere teşekkür ederim. Her yıl festivalde müzede kitre bebek atölyeleri açtık. Atölyelere gençler, çocuklar ve aileleri büyük ilgi

gösterdiler. Her yaştan her meslek grubundan ilgilenenler oldu. Kitre bebekle tanışan ve devam etmek isteyen öğretmen ve akademisyenler de var. Atölyelerde başarılı eserler çıkarıyorlar. Kimi çalışmalarını müzemizde sergiliyoruz. Bunlardan biri de bir atölye öğrencimizin, doğaya karşı duyarlılığını yansıttığı ve 'Doğa Ana' adını koyduğu eseri.

Müzeniz Mustafapaşa beldesi'nin merkezinde ve ulaşılabilir bir yerde. Yılın hangi dönemlerinde açsınız ve açık olmadığınız dönemlerde neler yapıyorsunuz?

Müze, yılın 8 ayı açık. İklim koşulları nedeniyle Kasım sonundan Mart sonuna kadar geçici olarak kapatılıyor. Beldede doğalgaz yok; eski binaların ısıtılması büyük bir sorun. Bu dönemi, çalışmalarımı geliştirmek ve yeni sergiler hazırlamak ve katılmak için değerlendiriyorum.

Sibel Radiye GÜL Kitre Bebek Atölyesi

(soldan sağa) Selda PAYDAK, Prof. Dr. Semih AKTEKİN, Sibel Radiye GÜL ve Serkan PAYDAK

Son olarak, bu vesileyle üniversitemizde eğitim-öğretim gören öğrencilerimize, söylemek istediğiniz bir mesajınız var mı?

Eğitim hayatı çok önemli. Okul dışında kendilerini geliştirirken, kültür ve sanat içerikli çalışmaları, uğraşları ihmal etmemelerini önermek istiyorum. Kültür ve sanat, hayat boyu onları zenginleştirecek, hayata bakışlarını ve ufuklarını açacak ve onlara yeni

pencereler açacaktır. Bunu da özellikle NEVÜ gibi kültürler beşiği Kapadokya'da değerli bir üniversite ortamında okurken yapabileceklerini düşünüyorum. Sevgili öğrencilerimizi ve akademisyenlerimizi her zaman müzemize bekliyoruz.

“Kültür ve sanat, gençlerin hayatına yeni pencereler açar.”

